

ק"פ 54725/03/17 - עמרם לוי, חנה לוי נגד מאיר אשכנזי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ק"פ 54725-03-17 לוי ואח' נ' אשכנזי
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט, סגן נשיאה חגי טרסי
קובלים	1. עמרם לוי 2. חנה לוי
נגד	
נאשם	מאיר אשכנזי

החלטה

בהמשך לאמור בפרוטוקול הדיון מיום 19.9.17 ובהתאם להחלטתי מאותו מועד, העלה ב"כ הנאשם את טענותיו המקדמיות על הכתב, ומשנתקבלה גם תגובת ב"כ הקובלים לטענות, בשלה העת למתן החלטה בסוגיות השונות שהעלה הסנגור, על פי סדרן בכתב הטענות שהגיש.

ייחוס הוראת חוק שאינה מגלה עבירה:

ב"כ הנאשם טוען, ובצדק, כי הפרת סעיף 2(8) לחוק הגנת הפרטיות אינה מקימה אחריות פלילית, ודי להפנות לצורך זה להגדרת העבירה שבסעיף 5 לחוק זה, להבדיל מהעוולה האזרחית שבסעיף 4. בהעדר עבירה, לא ניתן כמובן להגיש קובלנה פלילית בגין סעיף זה.

בטיעוניו בכתב מפנה ב"כ הנאשם לאישומים 3 ו-4 לכתב הקובלנה, ככאלה בהם מיוחסת לנאשם עבירה על סעיף 2(8) הנ"ל. למעשה, עיון בכתב הקובלנה המתוקן מעלה כי אישום מעין זה מופיע באישומים 3 ו-7, ואין הוא נכלל באישום הרביעי.

ב"כ הקובלים, כפי שעולה מטיעוניו, מכיר בכך שלא ניתן לבסס אחריות פלילית על הפרת סעיף 2(8) הנ"ל, אך טוען כי מדובר בטעות סופר וכי הכוונה הייתה להפרת הוראת סעיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות, ועל כן אין למחוק אישום זה אלא אך לתקנו להוראת החיקוק המתאימה.

אינני מקבל את טענת ב"כ הקובלים בהקשר הנוכחי. עניינו של סעיף 2(8) לחוק הגנת הפרטיות הנו הפרה של חובת סודיות, לגבי עניין פרטי, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע, בעוד שעניינו של סעיף 2(7) בהפרה של חובת סודיות

שנקבעה בדיון. העובדות המתוארות באישומים 3 ו-7 מייחסות לכאורה לנאשם חשיפת תוכן של שיחות והתכתבויות פרטיות, אך אין הן מתארות הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדיון. לפיכך, אין מקום להורות על תיקון כתב האישום אלא על מחיקת הוראות סעיף 2(8) לחוק הגנת הפרטיות מהוראות החיקוק המפורטות באישומים אלה.

כתב האישום לקווי:

טענה זו נטענה בעניינם של אישומים 4-8 לכתב הקובלנה המתוקן. לטענת ב"כ הנאשם באישומים אלה אין פירוט מדויק די הצורך של סעיפי האישום, שכן לא מפורטות החלופות הספציפיות שלהפרתן נטען על פי חוק הגנת הפרטיות. דא עקא, שעיון בכתב הקובלנה המתוקן מגלה כי במסגרת האישומים הללו מיוחסות לנאשם עבירות על חוק איסור לשון הרע, ולא על חוק הגנת הפרטיות, וסעיפי האישום מפורטים כדבעי. עבירות על חוק הגנת הפרטיות ניתן לאתר באישומים 2, 3 ו-7, והם כוללים פירוט מדויק של החלופות הרלבנטיות. לפיכך, יש לדחות את טענת ב"כ הנאשם בהקשר זה.

כתב האישום אינו מגלה עילה:

צודק ב"כ הנאשם בטענתו כי על מנת להטיל אחריות בפלילים, להבדיל מאחריות אזרחית, על פי חוק איסור לשון הרע, יש לקבוע כי הפרסום בוצע "בכוונה לפגוע". ראו בהקשר זה ההבדלים בין יסודות העבירה ליסודות העוולה האזרחית, כמפורט בסעיפים 6 ו-7 לחוק איסור לשון הרע. לפיכך, על מנת להביא להרשעתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו יהיה על הקובלים לבסס, במהלך שמיעת הראיות, אף את דבר קיומו של היסוד הנפשי בדבר "הכוונה לפגוע". יחד עם זאת, מדובר בשאלה אשר תוכרע לאחר שמיעת הראיות, ואין בעובדה כי נוסח כתב האישום אינו כולל ביטוי זה כדי להוביל למסקנה כי כתב האישום אינו מגלה עבירה. האישומים מתארים פרסומי לשון הרע שונים שביצע הנאשם, בנסיבות אשר לטענת הקובלים מעידות על "כוונה לפגוע" ויהיה עליהם לבסס טענה זו כדבעי במהלך שמיעת הראיות. מכל מקום, אין מקום להקדים את המאוחר ולקבוע בעת הזו, כי כתב האישום אינו מקים העבירות המפורטות בו. טענות ב"כ הנאשם, בהקשר זה, נדחות אף הן.

גם את הטענות הנוספות לגבי האישום השני, כמפורט בסעיפים 19-34 לטיעוני הסנגור בכתב, יש לדחות. לנאשם מיוחסת באישום זה עבירה על סעיף 2(10) בשילוב עם סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, בכך ששב ופרסם והפיץ ברבים את תכנו של מסמך שהוגש על ידי הקובלים לתובעת העירונית במסגרת הליכי מו"מ ובתגובה לכתב אישום שהוגש נגדם בבית המשפט לעניינים מקומיים, ואשר לא נועד לפרסום ברבים. דומה כי סיטואציה מעין זו נכנסת לגדר הוראות החיקוק המפורטות, וככל שסבורה ההגנה כי מדובר במסמך שאת תכנו רשאי היה הנאשם להפיץ, הרי שסלולה דרכה לטעון ולבסס זאת במהלך שמיעת הראיות.

באופן דומה יש לדחות אף את הטענות שהועלו כלפי האישום השלישי. ב"כ הנאשם רואה בעובדות המפורטות באישום זה כמבטאות הסכמה לכך שהקובלת איימה על הנאשם, במהלך הפגישה הפרטית שנערכה ביניהם, אך דומה כי העובדות המפורטות שם אינן מבטאות הסכמה שכזו, וככל שנתר ספק כלשהו הבהיר ב"כ הקובלים בתגובתו כי אין

בסיס לטענה.

לאחר שעיינתי בטענות ב"כ הנאשם וב"כ הקובלים לגבי יתר האישומים, לא מצאתי בסיס של ממש לטענות הכלליות לפיהם נפל בהם פגם המצדיק את ביטולם. יחד עם זאת, אני סבור כי יש מקום להורות על מחיקת האישום על פי חוק איסור לשון הרע באישום השביעי. עובדות אישום זה מייחסות לנאשם העברת מכתב, שנשלח לו על ידי הקובל, לאדם אחר. מדובר אמנם לכאורה בעבירה של פגיעה בפרטיות, ככל שהמכתב לא נועד לפרסום, אך אין בעובדות אלו כדי להקים עבירה של לשון הרע.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על מחיקת הוראת סעיף 2(8) לחוק הגנת הפרטיות מהאישומים 3 ו-7, ודוחה את טענת ב"כ הקובלים לתיקון כתב האישום בהקשר זה. בנוסף, אני מורה על מחיקת סעיף האישום על פי חוק איסור לשון הרע מאישום מס' 7. יתר הטענות המקדמיות נדחות, ובכך מסתיימים ההליכים המקדמיים בתיק זה.

למען הסדר הטוב, על ב"כ הקובלים להגיש לאלתר לתיק ביהמ"ש קובלנה מתוקנת בשנית, בהתאם להוראות הללו.

העתק יועבר בדחיפות לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט' כסלו תשע"ח, 27 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.